

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 19. novembra 2009*

V zadevi C-118/07,

zaradi tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 ES, vložene 20. februarja 2007,

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopajo M. Huttunen, H. Støvlbæk in B. Martenczuk, zastopniki, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožeča stranka,

proti

Republiki Finski, ki jo zastopa J. Heliskoski, zastopnik, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

* Jezik postopka: finščina.

ob intervenciji

Zvezne republike Nemčije, ki jo zastopata M. Lumma in C. Blaschke, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourggu,

Republike Madžarske, ki jo zastopa J. Fazekas, zastopnica,

Republike Litve, ki jo zastopa D. Kriaučiūnas, zastopnik,

Republike Avstrije, ki jo zastopa C. Pesendorfer, zastopnica, z naslovom za vročanje v Luxembourggu,

intervenientke,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot (poročevalec), predsednik četrtega senata v funkciji predsednika drugega senata, C. Toader, sodnica, C. W. A. Timmermans, K. Schiemann in L. Bay Larsen, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 10. septembra 2009

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Komisija Evropskih skupnosti s to tožbo Sodišču predlaga, naj ugotovi, da Republika Finska s tem, da ni sprejela ustreznih ukrepov za odpravo nezdržljivosti s Pogodbo ES na področju prenosa kapitala glede določb iz dvostranskih sporazumov o naložbah za vzajemno spodbujanje in varovanje naložb, ki jih je sklenila z nekdanjo Zvezo sovjetskih socialističnih republik, katere naslednica je Ruska federacija (sporazum podpisan 8. februarja 1989, SopS 58/1991), Republiko Belorusijo (sporazum podpisan 28. oktobra 1992, SopS 89/1994), Ljudsko republiko Kitajsko (sporazum podpisan 4. septembra 1984, SopS 4/1986), Malezijo (sporazum podpisan 15. aprila 1985, SopS 79/1987), Demokratično socialistično republiko Šrilanko (sporazum podpisan 27. aprila 1985, SopS 54/1987) in Republiko Uzbekistan (sporazum podpisan 1. oktobra 1992, SopS 74/1993, v nadaljevanju: sporni dvostranski sporazumi), ni izpolnila obveznosti iz člena 307, drugi odstavek, ES.

Pravni okvir

- 2 Republika Finska je sporne dvostranske sporazume sklenila pred svojim pristopom k Evropski uniji.

- 3 Ti sporazumi so začeli veljati: z Rusko federacijo 15. avgusta 1991, z Republiko Belorusijo 11. decembra 1994, z Ljudsko republiko Kitajsko 26. januarja 1986, z Malezijo 3. januarja 1988, z Demokratično socialistično republiko Šrilanko 25. oktobra 1987 in, nazadnje, z Republiko Uzbekistan 22. oktobra 1993.
- 4 Ti sporazumi vlagateljem vsake pogodbene stranke zagotavljajo prosti prenos plačil v zvezi z naložbo v konvertibilnih valutah.
- 5 Vsi sporazumi, razen sporazuma, sklenjenega z Rusko federacijo, vsebujejo določbo, ki zagotavlja varstvo naložb v mejah, ki jih je odobrila zakonodaja pogodbenice. Sporazum z Demokratično socialistično republiko Šrilanko na primer vsebuje to določbo: „Vsaka pogodbenica zagotavlja v vseh okoliščinah v okviru omejitev, ki jih določajo njena zakonodaja in uredbe, in v skladu z mednarodnim pravom razumno in primerno obravnavo naložb državljanov ali družb druge pogodbenice.“

Predhodni postopek

- 6 Komisija je menila, da bi lahko sporni dvostranski sporazumi ovirali uporabo omejitev pretoka kapitala in plačil, ki jih lahko sprejme Svet Evropske unije na podlagi členov 57(2) ES, 59 ES in 60(1) ES, zato je 7. maja 2004 Republiko Finski poslala pisni opomin.
- 7 Ta država članica je v dopisu z dne 7. julija 2004 Komisiji posredovala svoja stališča glede navedenega pisnega opomina. Zatrjevala je, da sporne določbe teh sporazumov ne ovirajo spoštovanja njenih obveznosti iz členov 57(2) ES, 59 ES in 60(1) ES.

- 8 Ker je Komisija menila, da utemeljitve, ki jih je navedla Republika Finska, niso zadostne, ji je 16. marca 2005 poslala obrazloženo mnenje.
- 9 Republika Finska je v dopisu z dne 19. maja 2005 Komisiji v odgovor na to obrazloženo mnenje posredovala svoja stališča. Vztrajala je pri prejšnjih utemeljitvah.
- 10 Ker je Komisija menila, da na podlagi teh utemeljitev ni mogoče ovreči očitkov iz obrazloženega mnenja, je vložila to tožbo.
- 11 S sklepom predsednika Sodišča z dne 9. julija 2007 je bila Zvezni republiki Nemčiji, Republiki Litvi, Republiki Madžarski in Republiki Avstriji dovoljena intervencija v podporo predlogom Republike Finske.

Tožba

- 12 Najprej je treba ugotoviti, da eden od dvostranskih sporazumov ne vsebuje posebne določbe, kot je navedena v točki 5 te sodbe, ki bi Republiki Finski po njenem mnenju vsekakor dopuščala izpolnjevanje obveznosti Skupnosti. Pet drugih sporazumov tako določbo vsebuje.

- 13 V teh okoliščinah je tožbo Komisije treba preučiti ob upoštevanju, prvič, sporazuma, ki take določbe ne vsebuje, in, drugič, tistih, ki jo vsebujejo.
- 14 Tretjič, treba je preučiti splošno utemeljitev strank, ko se sklicujejo na načelo prepovedi diskriminacije in na področje uporabe člena 307, drugi odstavek, ES.

Sporazum, sklenjen z Rusko federacijo

Trditve strank

- 15 Neobstoj določb zlasti v zadevnem sporazumu, ki bi Republiki Finski dovoljevale uporabo omejitev pretoka kapitala in plačil, ki jih lahko sprejme Svet Evropske unije na podlagi členov 57(2) ES, 59 ES in 60(1) ES, lahko po mnenju Komisije povzroči, da ta država članica ne izpolnjuje svojih obveznosti Skupnosti. Komisija tudi meni, da ta država, ker ni sprejela ustreznih ukrepov za odpravo nezdružljivosti s Pogodbo, ni izpolnila obveznosti iz člena 307, drugi odstavek, ES.
- 16 Republika Finska in države članice, ki so intervenirale v podporo njenim predlogom, so trdile, da se – ker Svet zoper tretje države, s katerimi je Republika Finska sklenila sporazume o naložbah, ni sprejel omejevalnih ukrepov – vprašanje združljivosti zadevnega sporazuma z določbo Pogodbe, ki ni bila predmet uporabe, ne postavlja, saj „ugotovljenih nezdružljivosti“ v smislu člena 307, drugi odstavek, ES naj ne bi bilo.

Neizpolnitev, ki jo navaja Komisija, naj bi torej bila čisto hipotetična. V teh okoliščinah naj bi obveznost držav članic, da ustrezno ukrepajo, da bi odpravile „ugotovljene nezdružljivosti“, obstajala šele po ugotovitvi Sodišča, da te nezdružljivosti obstajajo.

- 17 Poleg tega države intervenientke trdijo, da se smejo zaščitni ukrepi iz členov 57(2) ES, 59 ES in 60(1) ES izvesti le v izjemnih, natančno določenih primerih, ki jih ob sklenitvi zadevnega sporazuma ni mogoče predvideti. Tako naj bi Republika Finska lahko uporabila načelo *rebus sic stantibus* in začasno odložila izvajanje izpodbijanih določb o prostem prenosu, če bi Skupnost sprejela zaščitne ukrepe.

Presoja Sodišča

- 18 Zadevni dvostranski sporazum o naložbah, ki ga je sklenila Republika Finska, vsebuje določbe, ki brez nepotrebnega odlašanja zagotavljajo prosti prenos plačil v zvezi z naložbo v konvertibilni valuti.
- 19 Tako so zlasti zagotovljeni prosti prenos sredstev za izvedbo naložbe, njenega upravljanja in širitve, možnost vrnitve dohodka od te naložbe v domovino ter prosti prenos sredstev, potrebnih za poplačilo posojil in sredstev, ki izhajajo iz likvidacije ali prenehanja te naložbe.
- 20 Ta sporazum je glede tega v skladu z besedilom člena 56(1) ES, po katerem „[...] so prepovedane vse omejitve pretoka kapitala med državami članicami ter med državami članicami in tretjimi državami“, in z besedilom člena 56(2) ES, po katerem „[...] so

prepovedane vse omejitve plačil med državami članicami ter med državami članicami in tretjimi državami“.

- 21 Res je, da lahko Svet na podlagi določb Pogodbe, na katere se nanaša ta tožba Komisije, v nekaterih okoliščinah omeji pretok kapitala in plačil med državami članicami in tretjimi državami, ki vključuje tudi pretok, ki ga urejajo zadevne določbe o prenosu.
- 22 V zadevnih določbah iz členov 57(2) ES, 59 ES in 60(1) ES so – zaradi varstva splošnega interesa Skupnosti in zaradi omogočanja tej, da glede na okoliščine primera izpolnjuje mednarodne obveznosti in obveznosti držav članic – določene izjeme od načela prostega pretoka kapitala in plačil med državami članicami in tretjimi državami.
- 23 Na podlagi člena 57(2) ES lahko Svet s kvalificirano večino na predlog Komisije sprejme nekatere omejevalne ukrepe v zvezi s pretokom kapitala, zlasti glede neposrednih naložb v tretje države ali iz njih. Če ti ukrepi pomenijo „korak nazaj“ v pravu Skupnosti glede liberalizacije pretoka kapitala v tretje države ali iz njih, jih je treba sprejeti soglasno.
- 24 Svet lahko na podlagi člena 59 ES na predlog Komisije in po posvetovanju z Evropsko centralno banko sprejme zaščitne ukrepe, če pretok kapitala v tretje države ali iz njih „povzroča ali grozi, da bo povzročil resne težave pri delovanju ekonomske in monetarne unije“, če so taki ukrepi nujno potrebni in se nanašajo na obdobje „največ šestih mesecev“.

- 25 Svet lahko na podlagi člena 60(1) ES za izvedbo skupnega stališča ali ukrepa na področju skupne zunanje in varnostne politike na predlog Komisije sprejme „potrebne nujne ukrepe“ glede pretoka kapitala in plačil. Tak ukrep bi bil na primer potreben za izvršitev resolucij Varnostnega sveta Organizacije združenih narodov.
- 26 Ugotovljeno je, da navedeni dvostranski sporazum ne vsebuje nobene določbe, na podlagi katere bi imela Skupnost take možnosti omejitve pretoka sredstev v zvezi z naložbami. Preveriti je torej treba, ali bi morala Republika Finska zaradi tega sprejeti ustrezne ukrepe, na katere se nanaša člen 307, drugi odstavek, ES.
- 27 V skladu s členom 307, prvi odstavek, ES določbe Pogodbe ne vplivajo na pravice in obveznosti, ki izhajajo iz sporazuma med državo članico in tretjo državo, sklenjenega pred pristopom države članice. Namen te določbe je v skladu s načeli mednarodnega prava pojasniti, da uporaba Pogodbe ne vpliva na dolžnost zadevne države članice spoštovati pravice tretjih držav, ki izhajajo iz predhodnega mednarodnega sporazuma, in izpolniti svoje obveznosti (glej sodbe z dne 14. oktobra 1980 v zadevi Burgoa, 812/79, Recueil, str. 2787, točka 8; z dne 4. julija 2000 v zadevi Komisija proti Portugalski, C-84/98, Recueil, str. I-5215, točka 53, in z dne 18. novembra 2003 v zadevi Budějovický Budvar, C-216/01, Recueil, str. I-13617, točki 144 in 145).
- 28 Vendar člen 307, drugi odstavek, ES države članice zavezuje, da ustrezno ukrepajo, da bi odpravile ugotovljeno nezdržljivost med sporazumi, sklenjenimi pred njihovim pristopom, in pravom Skupnosti. Države članice si na podlagi te določbe po potrebi pri tem pomagajo in, kadar je primerno, sprejmejo skupno stališče.
- 29 Svet lahko na podlagi določb členov 57(2) ES, 59 ES in 60(1) ES v natančno določenih primerih omeji pretok kapitala in plačil med državami članicami in tretjimi državami.

- 30 Za zagotovitev polnega učinka navedenih določb je potrebno, da se lahko ukrepi, ki omejujejo prosti pretok kapitala – če jih je sprejel Svet – takoj uporabijo v zvezi z državami, na katere se nanašajo.
- 31 Zato so te pristojnosti Sveta, kot je Sodišče odločilo v sodbah z dne 3. marca 2009 v zadevi Komisija proti Avstriji (C-205/06, ZOdl., str. I-1301, točka 37) in v zadevi Komisija proti Švedski (C-249/06, ZOdl., str. I-1335, točka 38) – in sicer enostransko sprejetje omejevalnih ukrepov glede tretjih držav na področju, ki je enako področju ali je povezano s področjem, ki je urejeno s predhodno sklenjenim sporazumom med državo članico in tretjimi državami – nezdružljive z navedenim sporazumom, prvič, če ta ne vsebuje določbe, na podlagi katere bi zadevna država članica lahko izvrševala svoje pravice in izpolnjevala svoje obveznosti kot članica Skupnosti, in, drugič, če tega ne omogoča niti noben mehanizem mednarodnega prava.
- 32 Republika Finska za zgoraj navedeni sporazum torej ne navaja nobenega mehanizma, ki bi ji dovoljeval izpolnjevati njene obveznosti Skupnosti. Poleg tega je možnost, ki jo navajajo države intervenientke, uporabe drugih mednarodnopravnih ukrepov, kot je začasna prekinitev sporazuma ali odpoved zadevnega sporazuma ali nekaterih njegovih določb, preveč negotova za zagotovitev učinkovite uporabe ukrepov, ki jih je sprejel Svet, v določenem roku.
- 33 Ugotovljeno je, da Republika Finska v navedenem primeru v roku, ki ga je ta institucija določila v obrazloženem mnenju, v zvezi z zadevno tretjo državo ni storila ničesar, da bi odpravila možnost nezdružljivosti, do katere lahko pride zaradi uporabe zadevnega sporazuma, z ukrepi, ki jih lahko sprejme Svet v skladu s členi 57(2) ES, 59 ES in 60(1) ES.

- 34 Dodati je treba, da se – kot je bilo ugotovljeno v zadevah, v katerih sta bili izdani navedeni sodbi Komisija proti Avstriji in Komisija proti Švedski – nezdružljivosti s Pogodbo, ki so jih povzročili sporazumi o naložbah s tretjimi državami in ki nasprotujejo uporabi omejitev pretoka kapitala in plačil, ki jih lahko sprejme Svet na podlagi členov 57(2) ES, 59 ES in 60(1) ES, ne omejujejo na državo članico, ki je v tej zadevi tožena stranka.
- 35 Zato je treba navesti, da si države članice v skladu s členom 307, drugi odstavek, ES po potrebi pomagajo, da bi odpravile ugotovljene nezdružljivosti med sporazumi, ki so jih države članice sklenile pred svojim pristopom, in pravom Skupnosti ter po potrebi sprejmejo skupno stališče. V okviru odgovornosti, ki jo ima Komisija na podlagi člena 211 ES, da skrbi za uporabo določb Pogodbe, mora Komisija dati kakršno koli pobudo, ki bi lahko olajšala pomoč med zadevnimi državami članicami ter sprejetje njihovega skupnega stališča.

Sporazumi, sklenjeni z Republiko Belorusijo, Ljudsko republiko Kitajsko, Malezijo, Demokratično socialistično republiko Šrilanko in Republiko Uzbekistan

Trditve strank

- 36 Komisija poudarja, da se posebna določila, kot jih vsebuje določba, navedena v točki 5 te sodbe, in na katere se sklicuje Republika Finska glede navedenih sporazumov, navezujejo na zakone in predpise držav strank teh sporazumov, ki so veljali ob njihovi sklenitvi, torej pred pristopom Republike Finske k Uniji. Komisija zato meni, da te

določbe same po sebi tej državi članici ne dajejo možnosti, da bi brez odlašanja uvedla omejevalne ukrepe, ki bi jih lahko uvedla Skupnost.

- ³⁷ Republika Finska in Republika Litva nasprotno trdita, da se te določbe lahko uporabijo, saj so omejevalni ukrepi, ki jih je sprejel Svet, zaradi neposrednega učinka prava Skupnosti del finske zakonodaje v smislu teh določb. Zato nezdržljivosti s Pogodbo v smislu člena 307, drugi odstavek, ES naj ne bi bilo.

Presoja Sodišča

- ³⁸ Treba je spomniti, kot pravilno trdi Republika Finska, da so omejevalni ukrepi, ki bi jih Svet lahko sprejel na podlagi členov 57(2) ES, 59 ES in 60 ES, del finskega pravnega reda. Vendar pa ni jasno, da bi se te ukrepe v zvezi z zadevnimi dvostranskimi sporazumi o naložbah lahko štelo za del finske zakonodaje.
- ³⁹ Mednarodno pogodbo je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso namreč razlagati ob upoštevanju v njej uporabljenih izrazov in glede na njene cilje. Člena 31 Dunajske konvencije z dne 23. maja 1969 o pogodbenem pravu in Dunajske konvencije z dne 21. marca 1986 o pravu pogodb med državami in mednarodnimi organizacijami ali med mednarodnimi organizacijami, ki v zvezi s tem odražajo splošno mednarodno običajno pravo, v zvezi s tem določata, da je treba pogodbo razlagati v dobri veri, v skladu z običajnim pomenom njenih izrazov v njihovem kontekstu in glede na njen predmet in cilj (glej sodbi z dne 20. novembra 2001 v zadevi Jany in drugi, C-268/99, Recueil, str. I-8615, točka 35, in z dne 10. januarja 2006 v zadevi IATA in ELFAA, C-344/04, ZOdl., str. I-403, točka 40).

40 S tega vidika je treba spomniti, da je predmet določb zadevnih dvostranskih sporazumov, ki jih Komisija izpodbija v tožbi zaradi neizpolnitve obveznosti, zagotoviti prosti prenos plačil v zvezi z naložbo, in to v najkrajših rokih.

41 V tem smislu vprašanje – ali določba iz zadevnih dvostranskih sporazumov, ki zagotavlja varstvo naložb v mejah, ki jih je odobrila zakonodaja pogodbenice, strankam sporazumov dovoljuje omejiti poenostavitve plačil ob uporabi nacionalnih ali drugih odločb, ki so bile sprejete po začetku veljave sporazumov – daje vsaj priložnost za razpravo, zlasti ker je v nekaterih sporazumih določeno tudi, da mora vsaka pogodbenična stranka ravnati „v skladu z mednarodnim pravom“.

42 Tako se ne zdi, da bi določbe zadevnih dvostranskih sporazumov – na katere se opira Republika Finska, da bi utemeljila, da, nasprotno, kot trdi Komisija, lahko v tem primeru v celoti izpolni svoje obveznosti Skupnosti, ki bi lahko nastale, če bi Svet sprejel ukrepe za omejevanje prostega pretoka kapitala – zagotavljale, da je to res, saj je razlaga teh določb zelo nezanesljiva, kar posledično velja tudi za njihov obseg in učinke.

43 Zato določbe zadevnih dvostranskih sporazumov, ki jih navaja Republika Finska, ne zadoščajo za zagotovitev združljivosti sporazumov, ki jim Komisija oporeka, s členom 307 ES.

Načelo prepovedi diskriminacije in obseg uporabe člena 307, drugi odstavek, ES

Trditve strank

- 44 Zvezna republika Nemčija in Republika Madžarska trdita, da ugotovitev nezdružljivosti spornih dvostranskih sporazumov s Pogodbo v smislu člena 307, drugi odstavek, ES krši „načelo konkurence na notranjem trgu in načelo prepovedi diskriminacije“, saj naj bi bili Republika Finska ter državljani in podjetja Unije, na katere se nanašajo sporazumi, ki jih je ta država članica sklenila, v slabšem položaju glede na druge države članice ter državljane in podjetja, na katere se nanašajo sporazumi o naložbah, ki jim Komisija ne nasprotuje.
- 45 Komisija trdi, da primerjava s sporazumi o naložbah, sklenjenimi z drugimi državami članicami, ni relevantna, saj v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča država članica neizpolnitve obveznosti, ki jih ima na podlagi Pogodbe, ne more upravičiti z dejstvom, da so tudi druge države članice kršile svoje obveznosti.
- 46 Nazadnje Republika Finska ob podpori Republike Madžarske vztraja pri negativnih posledicah, ki bi jih lahko imelo stališče Komisije, če bi dovoljevalo ugotovitev neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 307, drugi odstavek, ES vedno, ko se sporazum – sklenjen s tretjo državo pred začetkom veljavnosti Pogodbe ali pred pristopom države članice, odvisno od primera – uporablja na področju, na katerem Skupnost še ni izvajala pristojnosti, ki jih ima v skladu s Pogodbo. Po taki razlagi naj bi imel člen 307, drugi odstavek, ES neomejen obseg, kar naj bi bilo sporno tako z vidika pravne varnosti kot tudi z vidika razdelitve pristojnosti med Skupnostjo in državami članicami, in naj bi porušilo ravnovesje, ki ga vzpostavlja člen 307, prvi in drugi odstavek, ES.

47 Komisija trdi, da nikoli ni navajala, da morajo ukrepati na podlagi člena 307 ES na vseh področjih, na katerih bi Skupnost v prihodnje lahko sprejela zakonske ukrepe. Priznava, da tega niti ne more zahtevati, saj vsebina zakonskih ukrepov, ki bi lahko bili sprejeti na različnih področjih, po definiciji ne more biti vnaprej določena. Poudarja pa, da drugače velja za člene 57(2), 59 ES in 60(1) ES, ki Svetu na področju omejitev pretoka kapitala in plačil v razmerju do tretjih držav podeljujejo natančno določeno pristojnost in države članice zavezujejo, da te ukrepe, če so sprejeti, nemudoma uporabijo.

Presoja Sodišča

48 Prvič, treba je spomniti, da država članica ne more utemeljiti neizpolnitev obveznosti, ki jih ima na podlagi Pogodbe, z dejstvom, da tudi druge države članice niso izpolnile svojih obveznosti. Izvajanje prava Skupnosti s strani držav članic v pravnem redu Skupnosti, vzpostavljenem s Pogodbo, ne more biti pogojeno z vzajemnostjo. Člena 226 ES in 227 ES določata pravna sredstva, ki jih je mogoče uporabiti pri neizpolnitvah obveznosti držav članic, ki izhajajo iz Pogodbe (glej sodbi z dne 11. januarja 1990 v zadevi Blanguernon, C-38/89, Recueil, str. I-83, točka 7, in z dne 29. marca 2001 v zadevi Portugalska proti Komisiji, C-163/99, Recueil, str. I-2613, točka 22).

49 Drugič, kar zadeva trditev, v skladu s katero bi ugoditev pritožbi Komisije pomenila, da ima člen 307, drugi odstavek, ES zelo široko področje uporabe, zadostuje ugotoviti, da ta sodba nikakor ne prejudicira obveznosti držav članic v drugih okoliščinah, ampak ugotavlja le, kot je bilo zgoraj navedeno, da bi izvajanje pristojnosti, podeljenih Svetu na področju pretoka kapitala, lahko omejevala že sam obstoj spornih dvostranskih sporazumov in njihovo besedilo.

- 50 Na podlagi navedenega je treba ugotoviti, da Republika Finska s tem, da ni sprejela ustreznih ukrepov za odpravo nezdružljivosti s Pogodbo glede določb s področja prenosa kapitala, vsebovanih v spornih dvostranskih sporazumih, ni izpolnila obveznosti iz člena 307, drugi odstavek, ES.

Stroški

- 51 V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je Komisija predlagala, naj se Republiku Finski naloži plačilo stroškov, ta pa s svojimi predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.
- 52 V skladu z odstavkom 4, prvi pododstavek, istega člena Zvezna republika Nemčija, Republika Litva, Republika Madžarska in Republika Avstrija, ki so se kot intervenientke udeležile postopka, nosijo svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

- 1. Republika Finska s tem, da ni sprejela ustreznih ukrepov za odpravo nezdružljivosti s Pogodbo glede določb s področja prenosa kapitala, vsebovanih v dvostranskih sporazumih o naložbah za vzajemno spodbujanje in varovanje naložb, ki jih je sklenila z nekdanjo Zvezo sovjetskih socialističnih republik, katere naslednica je Ruska federacija (sporazum podpisan 8. februarja 1989), Republiko Belorusijo (sporazum podpisan 28. oktobra 1992), Ljudsko republiko Kitajsko (sporazum podpisan 4. septembra 1984), Malezijo (sporazum podpisan 15. aprila 1985), Demokratično socialistično republiko Šrilanko (sporazum podpisan 27. aprila 1985) in Republiko Uzbekistan**

(sporazum podpisan 1. oktobra 1992), ni izpolnila obveznosti iz člena 307, drugi odstavek, ES.

2. Republiki Finski se naloži plačilo stroškov.

3. Zvezna republika Nemčija, Republika Litva, Republika Madžarska in Republika Avstrija nosijo svoje stroške.

Podpisi